

Sygnatura akt: XI GC 1615/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2019 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **S. S.**

przeciwko (...) **spółka akcyjna w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 28.684 (dwadzieścia osiem tysięcy sześćset osiemdziesiąt cztery) złotych i 14 (czternaście) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- od kwoty 8.767,50 złotych od dnia 9 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 19.916,64 złotych od dnia 29 września 2016 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zwraca powodowi od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych i 2 (dwa) grosze tytułem nadpłaconej zaliczki;

4. zwraca pozwanemu od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 65 (sześćdziesiąt pięć) złotych i 1 (jeden) grosz tytułem nadpłaconej zaliczki.

5. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.168 (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt osiem) złotych i 39 (trzydzieści dziewięć) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1615/17

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

Powód S. S. złożył pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 30.651,95 złotych z odpowiednimi odsetkami, zażądał zasądzenia od pozwanego, na jego rzecz, kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że zawarł z poszkodowanym i jego synem umowę cesji wierzytelności, dochodzona wierzytelność dotyczy kosztów naprawy pojazdu 20.223,95 złotych, kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie

9.382,50 złotych, 861 złotych tytułem garażowania uszkodzonego pojazdu i kwotę 184,50 złotych tytułem kosztów sporządzenia kalkulacji.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 47).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 50) pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz, od powoda, kosztów procesu. Pozwany zakwestionował powództwo co do wysokości, wskazał, że naprawa powinna odbyć się za pośrednictwem (...).

W toku postępowania strony nie zmieniły stanowisk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2016 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został pojazd B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność A. P.. Na co dzień pojazdem poruszał się nim syn tej osoby – J. P. (1). Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie w (...) spółka akcyjna w W.. Uszkodzony został przód pojazdu. Pojazd nie był jezdny, uszkodzone były reflektory. W chwili powstania szkody poszkodowany nie był płatnikiem VAT.

Niesporne a ponadto dowód:

- dokumentacja fotograficzna, karta 19 – 21;
- zeznania świadka J. P. (2), karta 221 – 222;

Poszkodowany zgłosił szkodę u ubezpieczyciela sprawcy, ten uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, z tytułu naprawy wypłacił w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 2.845,13 złotych, zaś z tytułu najmu kwotę 1.995 złotych.

Niesporne a ponadto dowód:

- decyzja, karta 27;

Po przyjęciu pojazdu do naprawy S. S. sporządził własną kalkulację z wyceną naprawy na kwotę 23.069,08 złotych.

Dowód:

- kalkulacja, karta 33-35;

Syn poszkodowanego J. P. (2) zawarł ze S. S. umowę najmu pojazdu zastępczego, w dniu 10 września 2016 roku wynajęty został C. (...). Strony umówiły się na stawkę dzienną 250 złotych, stawka miała zaś wynosić 300 złotych w sytuacji gdyby najemca bądź podmiot uprawniony nie uiścił kwoty najmu. J. P. (2) miał zawartą z ojcem umowę użyczenia, nie posiadał swoich innych pojazdów.

Dowód:

- umowa najmu, karta 7v;
- zeznania świadka S. S., karta 107 – 108;

Uszkodzony pojazd naprawiał S. S.. Naprawa zakończyła się w dniu 12 października 2016 roku. Syn poszkodowanego, użytkownik pojazdu, w okresie naprawy przebywał za granicą w Niemczech, gdzie pracował, był kierowcą międzynarodowym pojazdem jeździł do bazy w Niemczech gdzie parkował i rozpoczynał jazdę samochodem ciężarowym. Z zagranicy wrócił w dniu 15 października 2016 roku, w tym dniu odebrał samochód i zwrócił pojazd wynajęty. Pojazd został doprowadzony do stanu sprzed zdarzenia. W tym dniu S. S. skierował do ubezpieczyciela wezwanie do zapłaty.

Ubezpieczyciel za zasadny uznał okres 21 dni od dnia 10 do dnia 30 września 2016 roku i ustalił stawkę najmu na poziomie 95 złotych.

Dowód:

- zlecenie naprawy, karta 6 – 7;
- wezwanie, karta 17, wezwanie karta 38, wezwanie karta 42;
- zeznania świadka, karta A. P., karta 106 – 107;
- zeznania świadka S. S., karta 107 – 108;
- zeznania świadka J. P. (2), karta 220-221;

S. S. zawarł z poszkodowanym oraz z jego synem umowy cesji wierzytelności związanych z odszkodowaniem należnym na skutek 24 sierpnia 2016 roku, gdzie uszkodzeniu uległ pojazd marki B..

Dowód:

- umowa cesji, karta 8 – 9v;
- zeznania świadka S. S., karta 107 – 108;

S. S. wystawił fakturę VAT z dnia 15 października 2016 roku na kwotę 35.492,08 złotych, z czego kwota 23.069,08 złotych dotyczyła naprawy pojazdu, kwota 11.377,50 złotych dotyczyła najmu pojazdu zastępczego (37 dni x 250 złotych netto), kwota 861 złotych tytułem kosztów garażowania (35 dni x 20 złotych netto), koszt kalkulacji 184,50 złotych. Podane ceny zawierają podatek VAT. W skorygowanej fakturze wskazano stawkę najmu 300 złotych.

Dowód:

- faktura, karta 40;
- faktura korygująca, karta 43;
- zeznania świadka S. S., karta 107 – 108;

Zakres uszkodzeń pojazdu B. w kalkulacjach naprawy przedstawionych przez S. S. oraz przez ubezpieczyciela w zasadzie nie różnią się co do zakresu i kwalifikacji uszkodzeń. Kalkulacja S. S. dodatkowo obejmuje zestaw mocowania zderzaka przedniego. Kalkulacja (...) uwzględnia stawki 51 złotych za roboczogodzinę prac blacharskich i 50 złotych za roboczogodzinę prac lakierniczych, ubezpieczyciel obniżył o 30% wartość części zamiennych zaś materiału lakierniczego o 55%. Ubezpieczyciel uwzględnił w swojej kalkulacji ceny części zamiennych pochodzących od alternatywnych dostawców, ceny części przyjęto z września 2016 roku.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu zmierzający do przywrócenia jego stanu sprzed zdarzenia wynosi 22.761,77 złotych. Kalkulacja takiej naprawy uwzględnia ceny oryginalnych części zamiennych oraz średnie stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych stosowanych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych w okresie powstania szkody. Średnia stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych wynosi 125 złotych, zaś za roboczogodzinę prac lakierniczych 132 złotych. Powłoka lakierowana oznaczona została kodem A35. Lakier na pojeździe uszkodzonym to lakier dwuwarstwowy typu perła co powoduje konieczność doliczenia naddatku materiału lakierniczego o 15%.

Naprawa przy użyciu zamienników wynosi 10.112,99 złotych.

Średnia cena dobowego parkowania na parkingu strzeżonym wynosi 22,63 złotych.

Średnia cena najmu pojazdu zastępczego klasy odpowiadającej pojazdowi uszkodzonemu wynosi za dobę 226,13 złotych zaś w przedziale 16-31 złotych kwotę 191 złotych. Przy najmie 16-31 dni istnieje konieczność uiszczenia kaucji w kwocie od 1.000 złotych do 5.000 złotych.

Technologiczny czas naprawy pojazdu powinien wynosić 44 dni. Czas najmu pojazdu zastępczego powinien wynosić 35 dni.

Dowód:

- opinia biegłego, karta 135 – 170;
- dokumenty w aktach szkodowych, karta 70;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w przeważającej części (93%).

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi przepis art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z § 4 art. 822 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi również art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Natomiast § 2 art. 361 k.c. stanowi, iż w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Spór natomiast dotyczy wysokości należnego odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, z tytułu sporządzenia prywatnej ekspertyzy oraz z tytułu garażowania pojazdu.

W spornym zakresie Sąd oparł się na dokumentach złożonych przez strony, zeznaniach świadków oraz pomocniczo na opinii biegłego sądowego.

Powód zawarł z właścicielem pojazdu oraz z jego synem umowy cesji. Właściciel pojazdu zawarł umowę cesji z właścicielem pojazdu w zakresie naprawy pojazdu zaś w zakresie kosztów najmu zawarł umowę cesji z użytkownikiem faktycznym pojazdu.

Powód jest wyposażony w legitymację czynną zgodnie z art. 509 k.c., który stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu

umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Legitymacja powoda wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz z art. 509 k.c.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności, ale kwestionował wysokość odszkodowania, które zostało wyliczone przez powódkę na podstawie kalkulacji naprawy. Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego – również przy cesji wierzytelności. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego. Jeżeli naprawa nie miała miejsca właściwe jest zastosowanie przeciętnych stawek i kosztów naprawy, co określane jest z reguły przez rzeczoznawcę majątkowego. Jeżeli jednak naprawa miała miejsce uszczerbkiem majątkowym są faktycznie poniesione koszty – one mogą być i wyższe i niższe od przeciętnych.

Chodzi zawsze o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., sygn. akt IV CKN 387/01, LEX Nr 141410). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację.

Wysokość odszkodowania powinna być pochodną szkody ustalonej stosownie do art. 361 k.c. I tak Sąd przyjął za biegłym, iż uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 22.761,77 koszt ten należało pomniejszyć o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania tj. 2.845,13 co daje kwotę 19.916,64 zł. Z tytułu naprawy powód wnosił zaś o zasądzenie kwoty wyższej bo 20.223,95 złotych. Naprawa przy użyciu części oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości rynkowej pojazdu, co najwyżej, przy właściwie przeprowadzonej naprawie, przywróci stan pojazdu sprzed szkody.

Co do zasady użycie części alternatywnych, nieoryginalnych (jak na przykład reflektor) nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody. Części te są wykonane z komponentów gorszej jakości, elementy metalowe nie są zabezpieczone

antykorozyjnie a trwałość takich elementów jest krótsza. Z tego względu jako koszt naprawy należało uznać koszt przy użyciu części oryginalnych.

W zakresie zarzutu nieskorzystania przez poszkodowanego z oferty pozwanego naprawy pojazdu, wskazać należy, że pozwany nie przedstawił poszkodowanemu żadnej oferty naprawy. Przedstawił informację w sposób ogólnikowy informując o takiej możliwości. Pozwany zaś nie wykazał, że poszkodowany mógł faktycznie i fizycznie naprawić za jego pośrednictwem pojazd.

Z tytułu najmu zastępczego, co do zasady pozwany nie kwestionował prawa poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego. O ile biegły wskazał, że mając na uwadze datę szkody, daty wynajęcia pojazdu zastępczego, naprawa trwać powinna 44 dni zaś najem 26 dni. W tym zakresie jednak sąd przyjął jako ilość dni 35 dni. Biegły nie uwzględnił bowiem w kalkulacji 9 dni zasadnego najmu. Kalkulacja została bowiem doręczona dopiero w dniu 6 października 2016 roku, wysłana zaś 27 września 2016 roku. Biegły zaś wadliwie przyjął, że weryfikacja kosztorysu powoda nastąpiła w dniu 27 września 2016 roku i tę datę w opinii uwzględnił jako datę zakończenia czynności.

Co do stawki dziennej, sąd przyjął ustalając za pomocą opinii biegłego, że stawka najmu stosowana przez powoda w kwocie 250 złotych netto (307,50 złotych z podatkiem VAT) nie odbiegała rażąco od stawek rynkowych. Stąd $35 \text{ dni} \times 307,50 \text{ złotych} = 10.762,50 \text{ złotych}$. Przy czym pozwany uiszczył z tego tytułu kwotę 1.995 złotych, stąd do zapłaty pozostaje kwota 8.767,50 złotych.

Żądanie pozwu uznano natomiast za nieuzasadnione co do kwoty 307,50 zł tytułem sporządzonej kalkulacji naprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 18 maja (...). (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów (art. 6 k.c.), a więc w tym przypadku na powódce.

Sam fakt poniesienia kosztów nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie naprowadził żadnych twierdzeń i dowodów mogących prowadzić do ustalenia, że wydatek na prywatną ekspertyzę był wydatkiem koniecznym i uzasadnionym. Tymczasem powód jest podmiotem, który w ramach prowadzonej działalności trudni się dochodzeniem roszczeń od zakładów ubezpieczeń i są to – jak wskazuje praktyka sądowa – przeważnie roszczenia dotyczące zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Taki stan faktyczny uzasadnia zdaniem Sądu ocenę, że powód, jako profesjonalista na rynku ubezpieczeń, ma wiedzę i możliwości by samodzielnie oszacować koszt naprawy pojazdu, w tym w ramach działalności sfinansować zakup odpowiedniego oprogramowania (A. czy E.), pozwalającego w oparciu o kosztorysy sporządzane przez ubezpieczyciela co do zakresu uszkodzeń samodzielnie oszacować prawidłowy koszt naprawy.

Co do żądania zwrotu kosztów garażowania pojazdu, sąd oddalił to żądanie albowiem ustalił, że naprawa zawiera w sobie koszty przechowania pojazdu, stąd ich żądanie jawi się jako niezasadne.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 28.684,14 zł tytułem dopłaty do należnego powodowi odszkodowania. Podstawą prawną orzeczenia o odsetkach od kwoty zasądzonej w pkt 1 stanowi art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w pkt 2 wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 3 na podstawie normy zawartej w art. 100 k.p.c., zgodnie z którą w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Na koszty poniesione przez powoda i zasądzone od pozwanego w wysokości składa się: opłata od pozwu w wysokości 1.533 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22

października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) w wysokości 3 617 zł oraz część zaliczki w wysokości 734,98 zł. Stąd z kwoty 5.884,98 93% daje kwotę 5.473,03 złotych.

Koszty poniesione przez pozwaną to 4.351,99 złotych (wynagrodzenie pełnomocnika, opłata od pełnomocnictwa i koszt zaliczki 734,99 złotych) z czego 7% daje kwotę 304,64 złotych.

Zatem koszty należne powodowi od pozwanego to 5.168,39 złotych.

W punkcie 3 i 4 wyroku zwrócono stronom nadpłacone zaliczki w kwotach odpowiednio 65,01 złotych i 65,02 złotych w myśl art. 82 i 84 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Koszt opinii biegłego wyniósł bowiem 1.469,97 złotych zaliczki zaś wniesione przez strony wyniosły po 800 złotych.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)